

Dames en heren,

Beste laureaten van de Ebbenhouten Spoor,

De Ebbenhouten Spoor is toe aan zijn tiende editie, en het is deze keer ook een beetje de bronsgroene eikenhouten spoor.

Ik weet niet of de medewerkers van ons partijsecretariaat visionaire gaven hebben, maar ze hebben met Hasselt wel een heel goeie locatie uitgekozen om onze fractiedagen en dus ook deze prijsuitreiking te organiseren.

Want hoewel alle auguren in zijn nadeel stonden, is Steven Vandeput er hier toch maar mooi in geslaagd om de sjerp te veroveren.

De zevende stad van Vlaanderen krijgt een N-VA-burgemeester.

Steven, je hebt van onze strijdkrachten weer een geloofwaardige partner gemaakt in onze internationale allianties. We hebben ons deel gedaan in de strijd tegen IS, en onze militairen hebben de voorbije jaren ook gigantische inspanningen gedaan aan het thuisfront. Nu mag je de *war room* inruilen voor het stadhuis. Burgemeester zijn is de mooiste job in de politiek, je gaat dat geweldig doen. Dank je voor alles en veel succes.

Maar terug naar onze tiende Ebbenhouten Spoor.

Louis wilde met die onderscheiding mensen in het voetlicht brengen die hier mee aan de toekomst van Vlaanderen bouwen en die zich op een positieve manier inzetten voor onze samenleving. Het was de bedoeling om te tonen dat migratie ook een positief verhaal kan zijn. Wie de erelijst van de Ebbenhouten Spoor ziet, wie in deze zaal kijkt naar de laureaten van de voorbije jaren, die zal daar niet aan twifelen.

De Ebbenhouten Spoor was één van de vele initiatieven om het terrein voor onze invulling van identiteit te veroveren, wat ons – wat ze ook vertellen – ook gelukt is. Het is voor ons een symbool van de evidente samengaan van Vlaams-nationalisme en een inclusief burgerschap dat openstaat voor iedereen van goeie wil.

Maar de migratiecrisis en het beleidsfalen van de voorbije jaren zetten die terreinwinst onder druk.

Met het '*wir schaffen das*'-moment van Merkel is de poort opengezet voor ongecontroleerde migratie, waar het vooral het gevoel van politieke machteloosheid is die het draagvlak voor migratie wegslaat. Dat ondervindt nu ook Merkel zelf.

Daarom blijven wij pleiten voor een omslag in de Europese asiel- en migratiepolitiek. Net zoals in Australië en Canada zal die leiden tot maatschappelijke rust en consensus. En die omslag is bezig: de deur staat niet meer wagenwijd open zoals in 2015 en 2016, de deur is op een kier geduwd. Europese besluitvorming gaat tergend traag, maar met de groeiende consensus rond de disembarkation platforms is er perspectief om die deur voor illegale migratie volledig dicht te duwen.

Maar dat wil niet zeggen dat we migratie afwijzen, of ons hart sluiten voor wie vervolgd wordt of op de vlucht is. Want net als in Canada of Australië zijn andere migratie-kanalen open gegaan: we nemen onze engagementen voor hervestiging serieus en op vlak van humanitaire visa doen we vele malen meer dan onder de regering Di Rupo het geval was. En het zijn kanalen waar we nog altijd een zekere controle behouden.

Langs die kanalen doen wij ook een bijzondere inspanning voor de christenen in het Midden-Oosten. Irak had 15 jaar geleden nog anderhalf miljoen christenen,

vandaag blijven er nog een half miljoen over. Ze zijn op de vlucht in eigen land, of ze zijn naar Europa gekomen. IS heeft een genocide gepleegd op religieuze minderheden. Daarvoor zullen wij nooit weggijken.

Velen van hen bouwen een nieuwe toekomst op in Vlaanderen. Twee of drie jaar na hun aankomst in België spreken heel veel van hen al perfect Nederlands en zijn ze al aan de slag. Er zijn er zelfs die hevig campagne voor ons hebben gevoerd bij de gemeenteraadsverkiezingen, zo goed zijn ze al geïntegreerd. Zij hebben zich naadloos ingepast in Vlaanderen omdat ze ook een leidraad naar emancipatie hebben gevonden in onze identiteit.

De Duits-Syrische socioloog Bassim Tibi schreef twintig jaar geleden al dat het Europa "*ohne identität*", de titel van zijn boek, geen houvast zou bieden aan alle migrantengroepen die het zou moeten opnemen. Hij zette daar de '*Leitkultur*' tegenover; een term die al meegaat van in de tijd van Bismarck, maar door Tibi gelanceerd werd in het kader van de multiculturele samenleving. Ik citeer Tibi: "De waarden van de *Leitkultur* zijn die van de moderniteit: democratie, secularisme, de waarden van de Verlichting, mensenrechten en de burgermaatschappij."

Die waarden zijn niet evident op vele plaatsen in de wereld en ze zijn ook in Europa nooit definitief verworven. Zeker in academische en progressieve milieus lopen mensen rond die alles willen doen om identiteit in het algemeen en *Leitkultur* in het bijzonder te relativeren of zelfs te problematiseren. De Antwerpse historicus Marnix Beyen herhaalde recent nog eens die geloofsbelijdenis in een interview in De Standaard: 'Met de *Leitkultur* begint de uitsluiting.'

Bij de laureaten van de Ebbenhouten Spoor zijn een aantal mensen die zeer goed begrijpen dat onze vrijheid niet vanzelfsprekend is. Darya Safai, Assita

Kanko, de twee vorige laureaten van de Ebbenhouten Spoor, en ook de laureaat die vandaag gehuldigd wordt: ze hebben moeten vechten voor hun vrijheid en zij zien daardoor scherper wat de contouren van de Verlichtingswaarden zijn. Zij willen niet dat er wijken zijn in onze steden waar een vrouw zich maar beter zedig bedekt, maar kiezen voor een neutrale overheid en een school die niet het verlengstuk is van de living, maar juist de motor van emancipatie.

Kortom: ze weten waarover ze spreken, net zoals Bassim Tibi wist waarover hij sprak. En ze willen samen met ons doorvaren op het kompas van de Verlichting, en dat ook luid en duidelijk verkondigen.

Dus Louis, hou ons niet langer in spanning en stel ons de tiende Ebbenhouten Spoor voor.